

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.112.905 van 26 november 2002
in de zaak A. 117.909/XIV-8989.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 8 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoeker heeft de Bulgaarse nationaliteit en is op 9 januari 2002 in België binnengekomen waar hij zich op 22 januari 2002 vluchteling heeft verklaard.

1.2. Op 22 januari 2002 wordt aan verzoeker de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. Op 14 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Bulgaars staatsburger, verklaart dat u op 25 december 1966 bent geboren te Sofia (Bulgarije). U verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. U verklaart op 16 maart 1990 omwille van politieke en economische redenen Bulgarije te hebben verlaten. U had namelijk geen vertrouwen in het heersende Communistische systeem. U reisde naar Italië met de bedoeling om er te werken. U verbleef er, uitgezonderd het eerste jaar, tot 7 januari 2002 op een illegale manier. U wenste er geen asiel aan te vragen, gezien uw afkeer van Italianen. U verliet Italië omdat u geen financiële steun kreeg van de Italiaanse overheid. U reisde via Frankrijk, waar volgens u vluchtelingen aan hun lot overgelaten worden, naar België. U wenste niet terug te keren naar Bulgarije gezien u er reeds lang niet meer geweest bent en omdat u vermoedt dat het land nog steeds geleid wordt door communisten. U bent op 9 januari 2002 in België aangekomen, waar u op 22 januari uw asielprocedure startte. U wenst van de Belgische

overheid financiële hulp te ontvangen en de mogelijkheid te krijgen om de Franse taal te leren. U bent in het bezit van een Bulgaars paspoort.

U verklaart (Dienst Vreemdelingenzaken p.13) in 1990 Bulgarije verlaten te hebben omwille van het Communistische regime en nu niet terug te kunnen naar uw land van herkomst omdat volgens u de Communisten, ondanks het feit dat ze een andere naam gebruiken, nog steeds aan de macht zijn. Er dient te worden opgemerkt dat uit de informatie, beschikbaar op het Commissariaat-generaal, blijkt dat de politieke situatie in Bulgarije grondig gewijzigd is, sedert u Bulgarije verlaten heeft. Zo kwam NMS II (National Movement Simeon II) als grote overwinnaar uit de parlementsverkiezingen van juni 2001 en heeft deze partij de huidige regering samengesteld. De BSP (de partij die bestaat uit ex-communisten), werd naar de oppositie verwezen (bron: 'Full list of Members of the 39th National Assembly. Final results of the June 17 elections', p.1 en 4). Aldus kan besloten worden dat de actuele situatie in Bulgarije, waar de (ex)-communisten niet langer aan de macht zijn, niet van die aard is dat u er nu nog een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, kan koesteren en staat niets een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg. Anderzijds verklaarde u (Dienst Vreemdelingenzaken p.12) Bulgarije verlaten te hebben omwille van economische redenen, hetgeen buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt. Verder dient te worden opgemerkt dat u in 1990 Bulgarije ontvluchtte en pas in 2002 naar België kwam waar u een asielprocedure startte. Ondertussen (bijna 12 jaar) verbleef u in Italië waar u geen asiel heeft aangevraagd. De verklaring die u hiervoor aanreikt (zie Dienst Vreemdelingenzaken p.12 : uw afkeer voor Italianen) is ontoereikend. Het feit dat u zo lang wachtte voor u een asielaanvraag deed, ondermijnt de door u beweerde vrees voor vervolging in uw land van herkomst.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“III.1. Schending van (de) artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens

III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 25.07.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 18.06.2001.

Mijn verzoeker werd niet gehoord, wat neerkomt op een schending van zijn rechten, waardoor hij niet de kans kreeg zijn elementen te ontwikkelen, waarnaar hij reeds summier verwezen had in zijn begeleidende nota. Men kan niet ontkennen dat in deze nota reeds nieuwe elementen staan i.v.m. de discriminatie en de mensonwaardige levensomstandigheden waarin mijn verzoeker verkeerde in zijn land.

Dat het gebrek aan interview zijn rechten van verdediging schendt, gezien hij zich niet ten volle heeft kunnen uitdrukken.”;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van het E.V.R.M.; dat verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor het treffen van de bestreden beslissing, waardoor zijn rechten van verdediging werden geschonden;

2.1.2.2. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen; dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridictionele procedure is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1.

Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 14.02.2002 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 22.01.2002.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn om in de zin van de Conventie van Genève.

III.3. Mijn verzoeker verklaarde (verhoor DVZ p. 13) in 1990 Bulgarije verlaten te hebben omwille van het Communistische regime en nu niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst omdat de Communisten, ondanks het feit dat ze een andere naam gebruiken, nog steeds aan de macht zijn. Er dient te worden opgemerkt dat de informatie, beschikbaar op het Commissariaat-generaal, niet accuraat is en dat de politieke situatie in Bulgarije niet grondig gewijzigd is, sedert hij Bulgarije verlaten heeft. Zo kwam NMS II (National Movement Simeon II) als grote overwinnaar uit de parlementsverkiezingen van juni 2001 en heeft deze partij de huidige regering samengesteld. De BSP (de partij die bestaat uit ex-communisten), werd naar de oppositie verwezen (bron: Full list of Members of the 39th National Assembly. Final results of the June 17 elections, p. 1 en 4). Daardoor kan nog niet besloten worden dat de actuele situatie in Bulgarije, waar de (ex)-communisten niet langer officieel aan de macht zijn, van die aard is dat mijn verzoeker er nu nog een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, kan koesteren en staat dit een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg.

Verder dient te worden opgemerkt dat mijn verzoeker in 1990 Bulgarije ontvluchtte en pas in 2002 naar België kwam waar hij een asielprocedure startte. Ondertussen (bijna 12 jaar) verbleef hij in Italië waar hij geen asiel heeft aangevraagd omwille van zijn afkeer voor de Italianen. De verklaring die hij hiervoor aanreikt (zie verhoor DVZ p. 12) is toereikend.

(III)II.4. In zijn beslissing dd. 14.02.2002 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen.”;

2.2.2.1.

Overwegende dat verzoeker zich in een tweede middel beroept op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de Conventie van Genève en van de artikel 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker vooreerst aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat de aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn; dat verzoeker de informatie betwist waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt in de bestreden beslissing om te stellen dat de actuele situatie in Bulgarije niet van die aard is dat er nog een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, kan koesteren: de in de bestreden

beslissing opgenomen informatie is niet accuraat en de situatie in Bulgarije is niet gewijzigd; dat verzoeker verder stelt met betrekking tot de overweging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verklaring van verzoeker voor de vaststelling dat hij reeds in 1990 Bulgarije ontvluchtte en pas in 2002 na een verblijf van 12 jaar in Italië in België asiel aanvraag (afkeer voor Italianen) ontoereikend is en dat dit bijgevolg de beweerde vrees voor vervolging ondermijnt, dat zijn verklaring wél toereikend is; dat ten slotte verzoeker aanvoert dat met bepaalde elementen die hij aanbracht geen rekening werd gehouden en dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht terwijl deze er duidelijk zouden zijn; dat verzoeker concludeert dat de bovengenoemde wetsbepalingen werden geschonden;

2.2.2.2.1. Overwegende dat de Conventie van Genève in de Belgische rechtsorde geen directe werking heeft;

2.2.2.2.2. Overwegende dat, met betrekking tot het eerste punt in verzoekers uiteenzetting, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich louter beperkt tot het stellen dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet accuraat en dat de situatie in Bulgarije niet grondig gewijzigd is zonder concrete overtuigingsstukken aan te brengen die de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerleggen; dat er geen reden is om te twijfelen aan de informatie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond waarvan geoordeeld werd; dat verzoeker op deze wijze geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de betrokken vaststelling;

2.2.2.2.3. Overwegende dat, met betrekking tot het tweede punt in verzoekers uiteenzetting, dient te worden aangestipt dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het uiten van loutere bedenkingen bij de opportuniteit van de betrokken overweging; dat verzoeker enkel stelt dat zijn verklaring wel toereikend is; dat dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad van State toekomt de opportuniteit van de bestreden beslissing te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid; dat het de Raad enkel toekomt de wettigheid van een bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen; dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker niet onder toepassing valt van de Conventie van Genève; dat er duidelijk wordt ingegaan op verzoekers verklaringen; dat, gezien de stukken van het administratief dossier en gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, het dan ook niet kennelijk onredelijk is dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond werd bevonden;

2.2.2.2.4. Overwegende dat, met betrekking tot het laatste punt in verzoekers uiteenzetting dient te worden aangestipt dat verzoekers uiteenzetting terzake bijzonder vaag en summier is; dat verzoeker zich beperkt tot de loutere beweringen als zou de bestreden

beslissing geen rekening houden met bepaalde elementen en als zouden er wel degelijk nieuwe elementen zijn aangebracht; dat verzoeker niet preciseert met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en welke nieuwe elementen hij zou hebben aangebracht;

2.2.2.2.5. Overwegende dat, met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient te worden aangestipt dat verzoeker in de uiteenzetting van het middel niet aangeeft hoe en in hoeverre de bestreden beslissing de genoemde bepalingen schendt;

2.2.2.2.6. Overwegende dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk blijkt gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.